

tilstræffeligt, naar der til hans Erhverv ogsaa knyttede sig noget saadant, hvor han altsaa havde Folk, der skulde føre i Byen, der i det hele taget skulde deltage i Kørjels-arbejdet; det vil vel nærmest blive Forretningsfolk i Byerne, som saadant kom til at gaa ud paa, Folk, som holde Befordring til at føre ud i Byen enten med Varer, eller af andre Grunde. Vædringsforslag under Nr. 7 til § 2 er kun en Omredaktion af sidste Stykke i § 2, det skulde nærmest være, og er ganske sikkert ogsaa en Tydeliggørelse af Redaktionen. Vædringsforslag Nr. 10 til § 4 er ligeledes et Forslag, der gaar ud paa at udskille dette Forslag fra Forbindelsen med Sygekasserne. Der er tillige gjort den Vædring i selve Forslaget, at man har ladet Ordet „sit“ falde ud, saaledes at der i Stedet for, at det i Lovforslaget hedder: „Under Udførelsen af sit Arbejde“, nu kun staar: „Under Udførelsen af Arbejdet.“ Udvalget har haft den Tænte med at lade Ordet „sit“ falde ud, at det vistnok vil blive mere tydeligt netop saaledes, thi man kan vel ikke gaa ud fra, at en tilfældekommen for at skulle opnaa Understøttelse netop skulde være ramt af et Ulykkestilsfælde i det Øjeblik, han stod beskæftiget med et Arbejde for sig selv, saaledes at Ulykken netop traf ham under Udførelsen af „sit“ Arbejde; man kan jo meget godt tænke sig, at en Arbejder staar beskæftiget med et Arbejde i et Værksted eller i en Fabrik af en ganske tilfældig Grund eller maaste staar ubeskæftiget, maaste fordi det Redskab, han betjener, i Øjeblikket er uvirksomt, men at der saa sker en Eksplosion eller Sprengning, hvorved vedkommende bliver ramt, og hvorved der altsaa afstedkommes en Ulykke for ham, uden at han i Virkeligheden kan siges at være beskæftiget med sit Arbejde. Det vilde være i højeste Grad urimeligt, om denne Mand af den Grund ikke skulde komme ind under Forsikringen. Det har ganske sikkert heller ikke været Forslagets Mening, og hvis Forslaget blev vedtaget, uden at „sit“ gik ud, kunde man dog være ganske sikker paa, at en Mand vilde, i et saadant Tilfælde som jeg nys har nævnt, dog blive taget med ind under Forsikringen; men Udvalget har alligevel ment, at det vilde være rigtigt at lade Ordet „sit“ gaa ud. Idet man har løst det foreliggende Lovforslag fra Forbindelsen med Sygekasserne, har det jo ogsaa været nødvendigt at tage under Overvejelse en Tid, der skulde forløbe mellem den Tid, da Ulykkestilsfældet fandt Sted, og den Tid, da Understøttelsen skulde tage sin Begyndelse, for at man kunde være sikker paa, at der i hvert Tilfælde var afstedkom-

met noget, som kunde berettigede den vedkommende til at modtage Understøttelse. Der har i Udvalget været delte Meninger om, hvilken Mellemtid man der skulde gaa til. Et Mindretal, hvortil jeg hører, og hvilket Mindretals-Vædringsforslag jeg derfor skal tillade mig at anbefale, har ment, at denne Mellemtid passende kunde sættes til 6 Uger. Naar man gaar ud fra, at det foreliggende Forslag skal tage Sigte paa at give Understøttelse for Ulykkestilsfælde, saa maa man jo ogsaa paa samme Tid gaa ud fra, at det, der er passeret en Mand, virkelig kan faa Navn af et Ulykkestilsfælde; men for at det virkelig kan blive det, for at det ikke skal blive et ganske simpelt Uheld og ikke noget Ulykkestilsfælde, saa maa der jo ogsaa være en Mellemtid, som maa gaa, inden man er i Stand til at afgøre, om det kun er en Bagatel, der er sket en Mand, eller det virkelig har været noget, der maa kaldes et Ulykkestilsfælde. Det kan i et Forslag som det foreliggende ikke være Meningen, at enhver Smule Uheld, som en Arbejder kommer til, skal gøres til Genstand for Understøttelse. Man er gaaet ud fra, eller det Mindretal, hvortil jeg hører, er gaaet ud fra, at det maa være saadant, at man virkelig maa kunne sige, at der afstedkommes en Ulykke for vedkommende, for at der kan blive Tale om Understøttelse. Men naar man stiller det Krav, maa der sættes en Mellemtid, og denne Mellemtid, eller den Tid, der skal hengaa, har det Mindretal, hvortil jeg hører, troet, at man passende kunde sætte til en Tid af 6 Uger. Dette Mindretal er nemlig gaaet ud fra, at naar en Mand har haft et saadant Uheld, eller der er sket en Uheld en saadan Ulykke, at Følgen af dette Uheld eller denne Ulykke ikke ere forvundne i et Tidsrum af 6 Uger, saa foreligger der et saadant Tilfælde, som burde gøres til Genstand for Erstatning. — De 2 Vædringsforslag, som er stillede til det nævnte Vædringsforslag, skal jeg ikke i Øjeblikket komme ind paa; jeg skal blot nævne, at det ene Mindretal foreslaar,

Rettelser.

- Sp. 4489, §. 7 f. o.: „i“, læs: „van“.
 — 4496, §. 27 f. u.: „næstsidst“, læs: „næstførste“.
 — 4497, §. 17 f. o.: „ufandsynlige“, læs: „ufædvanlig“.
 — 4503, §. 6 f. o.: „formentlige“, læs: „formuevrigt“.
 — 4504, §. 23 f. o.: „saa“, læs: „saare“.